

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

17 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Timofti Vladimir

Judecătorii: Toma Nadejda și Țurcan Anatolie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Mazur Svetlana în numele inculpatului Șarban Vasili, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2021 și sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 28 decembrie 2020, în cauza penală în privința lui

Șarban Vasili xxxxx, născut la xxxxx,
originar și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 23.11.2018 – 28.12.2020;

Instanța de apel: 01.03.2021 – 18.05.2021;

Instanța de recurs: 09.08.2021 – 17.11.2021.

A C O N S T A T A T

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 28 decembrie 2020, Șarban Vasili a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial, la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință, a fost adăugată pedeapsa stabilită și neexecutată prin sentința Judecătoriei Edineț (sediul Central) din 29 mai 2019, fiindu-i stabilită lui Șarban Vasili pedeapsa definitivă de 4 (patru) ani 8 (opt) luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost admisă acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Moroi Nicolae, fiind dispusă încasarea din contul lui Șarban Vasili în beneficiul lui Moroi Nicolae, suma de 11 500 (unsprezece mii cinci sute) lei, cu titlu de prejudiciu material.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Șarban Vasili în perioada de la 14 iulie 2018, ora 15:00 până la 15 iulie 2018, ora 14:30, având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin

acces liber a pătruns, prin deteriorarea parbrizului din spate a automobilului de model „Toyota Prius”, cu n/î xxxxx, care era parcat în curtea blocului din str. xxxxx, mun. Chișinău, de unde a sustras pe ascuns mai multe bunuri, cauzându-i părții vătămate Moroi Nicolae un prejudiciu material considerabil în sumă totală de 11 500 lei.

Acțiunile lui Șarban Vasili, au fost încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Avocatul Mazur Svetlana în numele inculpatului Șarban Vasili, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Șarban Vasili să fie achitat de sub învinuirea înaintată, iar acțiunea civilă să fie lăsată fără examinare.

În motivarea apelului a indicat, că prima instanță nu a analizat obiectiv circumstanțele cauzei și nu a ținut cont de principiul individualizării pedepsei penale, astfel că nefiind respectate prevederile art. 6 CEDO privind dreptul la un proces achitabil.

Prin urmare, a menționat apărarea că partea acuzării nu a administrat suficiente probe și nu a demonstrat vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) Cod penal, or, potrivit probei CD cu înregistrarea video din curtea casei situată pe str. xxxxx, mun. Chișinău, rezultă la data de 14-15 iulie 2018, inculpatul Șarban Vasili, doar trece prin curtea blocului, însă nu se apropie de automobilul de model „Toyota Prius”, nu strică parbrizul din spatele automobilului și nu sustrage lucrurile părții vătămate, astfel că apariția inculpatului în înregistrările video, nu demonstrează faptul că acesta este persoana vinovată și urmează a fi trasă la răspundere penală, concluzionând astfel că sentința de condamnare nu se bazează pe probe concrete, iar toate dubiile urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

În opinia apărării, fapta inculpatului nu întrunește elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) Cod penal, iar vinovăția inculpatului nu a fost demonstrată, or, declarațiile părții vătămate și ale martorului, urmează a fi apreciate critic.

În acest context, a precizat apărarea că inculpatul Șarban Vasili, vina nu a recunoscut-o, a dat declarații asupra cazului, a recunoscut că în acea seară a fost prin curtea blocului respectiv, cu scopul de a găsi un loc pentru adăpost și nu pentru a sparge parbrizul automobilului părții vătămate și a sustrage lucruri, având în vedere că la colțul casei se observa o cameră video.

Totodată, a mai indicat apărarea că acțiunile inculpatului nu întrunesc latura obiectivă a infracțiunii de furt, care se materializează în fapta prejudiciabilă – acțiunea de luare gratuită și ilegală; urmările prejudiciabile – prejudiciul material efectiv; legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Astfel, a conchis apărarea că întrucât sustragerea și intenția directă a

inculpatului, de a sustrage bunurile, nu a fost dovedită de către partea acuzării prin careva probe, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, rezultă că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) Cod penal, din care motiv acesta urmează a fi achitat de sub învinuirea înaintată.

4. Inculpatul Șarban Vasili, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, menționând că prima instanță i-a aplicat o pedeapsă prea aspră, și că se căiește sincer de cele săvârșite.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2021, au fost respinse apelurile declarate ca nefondate, cu menținerea sentinței primei instanțe.

5.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Șarban Vasili a săvârșit infracțiunea incriminată, circumstanțe care au fost constatate din totalitatea probelor administrate la cauza penală și care au fost corect apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a menționat, că deși inculpatul Șarban Vasili, vina nu a recunoscut-o, totuși vinovăția acestuia se confirmă prin următoarele probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, și anume: declarațiile părții vătămate Moroi Nicolae (f.d.154-155, vol.I); declarațiile martorului Moroi Ana (f.d.156, vol.I); procesul-verbal de examinare a obiectului din 15 noiembrie 2018, potrivit căruia a fost examinată secvența video, în cadrul căreia sunt fixate acțiunile lui Șarban Vasili din 15 iulie 2018 ora 02:59 (f.d. 31, vol.I); ordonanța de recunoaștere și atașare a mijloacelor materiale de probă din 15 noiembrie 2018 (f.d.32, vol.I); declarațiile inculpatului Șarban Vasili date în calitate de bănuit la 08 august 2018, potrivit cărora fiind audiat în prezența avocatului, în limba pe care o cunoaște și neavând careva obiecții, acesta a recunoscut vina, la acel moment fiind în libertate (f.d.65, vol.I); declarațiile inculpatului Șarban Vasili date în calitate de învinuit la 07 noiembrie 2020, potrivit cărora acesta a recunoscut vina și a comunicat că susține declarațiile date în calitate de bănuit (f.d.74, vol.I); declarațiile inculpatului Șarban Vasili date în cadrul ședinței în instanță de judecată la 07 decembrie 2020 (f.d.157, vol.I); declarațiile părții vătămate Moroi Vasile date la faza de urmărire penală la 15 iulie 2018 (f.d.14, vol.I); declarațiile părții vătămate Moroi Nicolae date în cadrul instanței de judecată la 07 decembrie 2020 (f.d.154, vol.I); declarațiile martorului Moroi Ana date la faza urmăririi penale la 15 iulie 2018 (f.d.27, vol.I); declarațiile martorului Moroi Ana date în instanța de judecată la 07 decembrie 2020 (f.d.156, vol.I); plângerea depusă de Moroi Nicolae din 15 iulie 2018 (f.d.10, vol.I); acțiunea

civilă depusă de Moroi Nicolae depusă la 15 iulie 2018 prin care solicită încasarea prejudiciului material în sumă de 11 500 lei (f.d.18, vol.I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 15 iulie 2018 prin care a fost examinat automobilul ce aparține părții vătămate din care a fost săvârșită sustragerea, fiind constatată deteriorată luneta spate (f.d.20-26, vol.I); procesul-verbal de ridicare din 12 octombrie 2018 a CD-lui cu imagini de pe camerele instalate pe str. Vasile Alecsandri, 100/1, de la Postolachi Ion (f.d.29, vol.I); procesul-verbal de examinare a obiectului din 15 noiembrie 2018, conform căruia a fost examinată secvența video, în care au fost fixate acțiunile lui Șarban Vasili din 15 iulie 2018, ora 02:59 (f.d.31, vol.I); ordonanța de recunoaștere și atașare a mijloacelor materiale de probă din 15 noiembrie 2018 (f.d.32, vol.I); procesul-verbal din 07 august 2018 de autodenunțare, potrivit căruia Șarban Vasili indică modul de pătrundere în automobile, locul săvârșirii sustragerii și bunurile sustrase (f.d.57, vol.I); procesul-verbal de informare despre finisarea urmăririi penale și prezentarea materialelor cauzei penale (f.d.78, 79, vol.I); revendicarea (f.d.34-36, vol.I); sentința din 16 mai 2018 prin care Șarban Vasili a fost condamnat în baza art. 360 alin. (2), 208 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu suspendare condiționată pe un termen de 1 an (f.d.39, 40, vol.I); ordonanța din 28 august 2013 de încetare a urmăririi penale intentată în baza art. 186 alin. (1) Cod penal - art. 109 Cod penal (f.d.41, vol.I); sentința din 21 ianuarie 2016 de încetare pe art. 186 alin. (1) Cod penal - art. 109 Cod penal (f.d.42, 43, vol.I); sentința din 15 aprilie 2010 de încetare pe art. 186 alin. (1) Cod penal - art. 109 Cod penal (f.d.44-47, vol.I); sentința din 08 aprilie 2016 de condamnare pentru 2 episoade în baza art. 186 Cod penal, la 2 ani 6 luni închisoare (f.d.50-52, vol.I); sentința din 29 aprilie 2009 de condamnare în baza art. 186 Cod penal (f.d.53, vol.I); sentința din noiembrie 2018 de condamnare în baza art. 186 Cod penal (f.d.54, vol.I); solicitarea IP 13 prin care se indică că Șarban Vasili a fost condamnat prin sentința din 29 mai 2019 și se solicită aplicarea art. 85 Cod penal (f.d.153, vol.I); sentința din 29 mai 2019 de condamnare pentru 3 episoade în baza art. 186 Cod penal, la 3 ani 6 luni închisoare (f.d.160-170, vol.I).

Astfel, analizând declarațiile părții vătămate Moroi Nicolae, ale martorului Moroi Ana, care coroborează cu procesul-verbal de examinare a obiectului din 15 noiembrie 2018, prin care a fost examinată secvența video de pe mijlocul de probă CD-R, în care sunt fixate acțiunile lui Șarban Vasili din 15 iulie 2018 ora 02:59, instanța de apel a constatat cu certitudine că inculpatul Șarban Vasili a săvârșit infracțiunea incriminată, și că acțiunile acestuia corect au fost încadrate de către prima instanță în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită prin pătrundere în alt loc de depozitare cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

În opinia instanței de apel, prima instanță corect a respins argumentele apărării cu privire la achitarea inculpatului, deoarece probele cercetate în ședința de judecată dovedesc cu certitudine vinovăția lui Șarban Vasili în

săvârșirea infracțiunii incriminate.

De asemenea, instanța de apel a respins ca fiind declarative și argumentele apărării potrivit cărora la materialele cauzei penale nu au fost administrate suficiente probe ce să demonstreze vinovăția lui Șarban Vasili în săvârșirea infracțiunii incriminate, or, probatoriul cauzei penale indică la vinovăția inculpatului, iar partea acuzării în acest sens a prezentat probe verosimile care au elucidat cu claritate circumstanțele cauzei și în baza cărora a fost demonstrată pe deplin vinovăția inculpatului Șarban Vasili în săvârșirea infracțiunii de sustragere pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită prin pătrundere în alt loc de depozitare cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Cu referire la pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a reținut că prima instanță a luat în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria celor mai puțin grave; motivul acesteia; personalitatea inculpatului, care nu este încadrat în câmpul muncii, anterior a fost judecat pentru infracțiune similară, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare, ceea ce atestă că inculpatul nu a făcut careva concluzii pentru sine, continuând comportamentul antisocial prin săvârșirea de noi infracțiuni; lipsa circumstanțelor atenuante și prezența celor agravante; influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și condițiile de viață ale acestuia, astfel concluzionând instanța de apel că pedeapsa stabilită inculpatului este una echitabilă, iar careva temei de a interveni în sentință, inclusiv, din oficiu, lipsește.

De asemenea, instanța de apel a apreciat că prima instanță întemeiat a reținut aplicabilitatea prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal, întrucât la momentul examinării cauzei, prin sentința Judecătorei Edineț (sediul Central) din 29 mai 2019, inculpatul a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, cu aplicarea art. 84 Cod penal, la 3 ani 6 luni închisoare.

În opinia instanței de apel, prima instanță corect a ajuns la concluzia că la caz, scopul pedepsei penale poate fi realizat doar prin aplicarea unei pedepse privative de libertate, or, pedeapsa este echitabilă atunci când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporțional cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de alte persoane.

Cu referire la acțiunea civilă, reținând prevederile art. 219 alin. (1)-(4), 220 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a apreciat ca fiind corectă concluzia primei instanțe cu privire la admiterea integrală a acțiunii civile privind încasarea prejudiciului material în sumă de 11 500 lei, care totodată constituie și o daună considerabilă pentru Moroi Nicolae, aceasta fiind în concordanță cu principiul răspunderii civile delictuale care impune reparația

integrală, reală și efectivă a daunelor cauzate.

6. Avocatul Mazur Svetlana în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, contestă hotărârile instanțelor de fond cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Șarban Vasili să fie achitat, iar acțiunea civilă să fie lăsată fără examinare.

În argumentarea recursului menționează, că instanțele de fond nu au analizat obiectiv circumstanțele cauzei și nu au ținut cont de principiul individualizării pedepsei penale, astfel că nefiind respectate prevederile art. 6 CEDO privind dreptul la un proces achitabil.

Prin urmare, susține apărarea că partea acuzării nu a administrat suficiente probe și nu a demonstrat vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) Cod penal, or, potrivit probei CD cu înregistrarea video din curtea casei situată pe str. xxxxx, mun. Chișinău, rezultă că la data de 14-15 iulie 2018, inculpatul Șarban Vasili, doar trece prin curtea blocului, însă nu se apropie de automobilul de model „Toyota Prius”, nu strică parbrizul din spatele automobilului și nu sustrage lucrurile părții vătămate, astfel că apariția inculpatului în înregistrările video, nu demonstrează faptul că acesta este persoana vinovată și urmează a fi trasă la răspundere penală, concluzionând astfel că sentința de condamnare nu se bazează pe probe concrete, iar toate dubiile urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

În opinia apărării, fapta inculpatului nu întrunește elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) Cod penal, iar vinovăția inculpatului nu a fost demonstrată, or, declarațiile părții vătămate și ale martorului, urmează a fi apreciate critic.

În acest context, precizează apărarea că inculpatul Șarban Vasili, vina nu a recunoscut-o, a dat declarații asupra cazului, a recunoscut că în acea seară a fost prin curtea blocului respectiv, cu scopul de a găsi un loc pentru adăpost și nu pentru a sparge parbrizul automobilului părții vătămate și a sustrage lucruri, având în vedere că la colțul casei se observa o cameră video.

Totodată, mai indică apărarea că acțiunile inculpatului nu întrunesc latura obiectivă a infracțiunii de furt, care se materializează în fapta prejudiciabilă – acțiunea de luare gratuită și ilegală; urmările prejudiciabile – prejudiciul material efectiv; legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Astfel, conchide apărarea că întrucât sustragerea și intenția directă a inculpatului, de a sustrage bunurile, nu a fost dovedită de către partea acuzării prin careva probe, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupune, rezultă că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) Cod penal, din care motiv acesta urmează a fi achitat de sub învinuirea înaintată.

7. Procurorul a depus referință la recursul declarat, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Indică în susținerea referinței, că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate în recurs, astfel că decizia contestată conține motive clare pe care se întemeiază soluția.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din textul recursului declarat, Colegiul penal constată că partea apărării invocă în calitate de temei pentru declararea recursului prevederile art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, însă reieșind din esența argumentelor invocate se atestă că titularul cererii de recurs critică decizia instanței de apel dintr-un singur considerent, și anume sub aspectul că acțiunile inculpatului nu întrunesc latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) Cod penal, motive care se subscriu temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Însă, în raport cu alegațiile recurente invocate în cererea de recurs, Colegiul penal constată că instanța de apel a adoptat o decizie legală și întemeiată, care corespunde tuturor exigențelor legislației procesual penale.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit materialelor cauzei, prin sentința primei instanțe Șarban Vasili a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

La examinarea cauzei, instanța de apel corect a stabilit, că acțiunile inculpatului Șarban Vasili întrunesc toate elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, astfel concluzionând că prima instanță corect a respins argumentele apărării privind achitarea inculpatului de sub învinuirea înaintată, or, acest temei nu și-a găsit confirmarea la caz.

Astfel, Colegiul penal, analizând materialele cauzei în raport cu argumentele invocate de către recurent, conchide că instanța de apel, respingând apelurile declarate de apărare și inculpat, la judecarea apelurilor a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală, în mod întemeiat a ajuns la concluzia corectitudinii încadrării juridice a acțiunilor inculpatului Șarban Vasili, astfel corect concluzionând că acțiunile inculpatului întrunesc toate elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, motivându-și temeinic soluția în acest sens, așa cum este indicat în pct. 5, 5.1. al prezentei decizii, soluție pe care instanța de recurs o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, deoarece soluția instanței de apel este pe deplin conformă circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, precum și practicii judiciare constante.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*a se vedea, în special, cauzele Garcia Ruiz v. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999; Helle v. Finlanda, hotărârea din 19 decembrie 1997*).

Totodată, în concepția Curții Europene, art. 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (*cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kosser v. Franța, nr. 38748/97 din 9 martie 1999*).

Prin urmare, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost constatată existența erorii de drept prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, deoarece asemenea eroare în speță nu a fost comisă.

Având în vedere cele relatate, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Mazur Svetlana în numele inculpatului Șarban Vasili, împotriva deciziei

Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2021, în cauza penală în privința lui **Șarban Vasili xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **20 decembrie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie